

אנו עמוק בתוך תחילתה של מערכה חדשה שעוד לא זוכה לכותרות בתקשורת

25.10.2024 | רות וסרמן לנדה | written by

דווקא ככל שהמערכה הצבאית של ישראל נגד זרועותיה של איראן נוחלת הצלחות, ומצטמצם מרחב הפעולה של הרפובליקה האסלאמית של איראן בדרום ובצפון, כך עולה התרחיש שלפיו האחרונה תפעיל חזיתות נוספות שטרם מוצו. כתבתי רבות, זה כשנתיים, על האיום שנסקף ממזרח, אך כעת כבר לא מדובר בזמן פציעות. אנו עמוק בתוך תחילתה של מערכה נוספת, אלא שזו עוד לא זוכה לכותרות בתקשורת.

בהתבוננות רחבה על האינטרסים של הרפובליקה האסלאמית של איראן, ניכרת הכוונה להתרחב על פני שטח רחב ככל הניתן. תחילה, בכוונת הרפובליקה להשתלט על המזרח התיכון, בהמשך על מדינות המפרץ, ולאחר מכן על העולם כולו. חרף העובדה שזה נשמע כמדע בדיוני, זוהי אכן השאיפה של האסלאם הקיצוני השיעי, שמונהג ומקודם בידי משטר האייתוללות באיראן.

אופן הפעולה של איראן הוא מיטוט משטרים ומדינות מבפנים, והשתלטות עליהן מתוך הכאוס והיעדר היציבות. כך נעשה בעיראק, בעקבות נסיגת האמריקאים מהמדינה והובלת הקואליציה הבינלאומית נגד ארגון הטרור הסוני דאע"ש. כיום עיראק כבר אינה מדינה עצמאית, אלא שלוחה של איראן, שהרחיבה משמעותית את הטריטוריה שלה עצמה. כך נהגה הרפובליקה האסלאמית של איראן גם בלבנון באמצעות חיזבאללה, וכן בסוריה באמצעות המיליציות השיעיות. כך היא פעלה ופועלת בתימן באמצעות החות'ים, וכך היא נוהגת באמצעות תאים רדומים ברחבי אירופה ובמערב כולו.

מי שפוגעות ברצף הטריטוריאלי של המשטר האיראני במרחב הן ירדן הקטנה ומדינת ישראל. המשטר הירדני, החלש יחסית, מתקשה בשנים האחרונות למנוע ממשטר האייתוללות לנסות לכרסם בחוסנו וזו נקודה שפשוט אינה נמצאת במרכז תשומת הלב של העולם ו/או של הציבור בישראל. המשטר האיראני הנוכחי החל לתרץ את חדירתו לירדן לפני מספר שנים בכך שעליו לשלוח שליחים לתחזוק קברי צדיקים שיעים באזור הממלכה, שחלקם, ממש במקרה, קרובים לגבול ישראל-ירדן.

במקביל פועל המשטר האיראני יום ולילה לחיזוק חמאס בקרב האוכלוסייה הפלסטינית בממלכה, המרכיבה את רוב אוכלוסייתה של ירדן. כמו כן, הרפובליקה האסלאמית של איראן עשתה וממשיכה לעשות שימוש ציני בשטח ירדן כמדינת מעבר להברחות נשק בלתי פוסקות לאזור יהודה ושומרון לחימוש חמאס, וכן להברחת נשק וסמים לחיזבאללה בלבנון. לתעשייה מניבה זו מצטרפת מדינה בלתי צפויה נוספת באמריקה הלטינית ונצואלה, שמטרה תומך בתעשיית הסמים והברחתם כמקור הכנסה חשוב.

כל זה מתנהל כבר שנים, כשבין ישראל לירדן נמתח גבול משמעותי של יותר מ-300 קילומטרים, ללא שום מכשול ברובו, ועם מכשול מעורר גיחוך בחלקו הקטן. הנוכחות הצבאית הדלה הנמצאת לאורך הגבול היא של צבא ירדן, שאומנם ממומן ומצויד ברובו בידי האמריקאים ונשען על ארה"ב לעצם קיומו, אך הוא ניזון ברובו ממערכת חינוך שאינה שונה מזו הנהוגה ביהודה ושומרון [1] קרי, מלאה בהסתה נגד ישראל, ארה"ב והמערב, ובאינדוקטרינציה אסלאמית [2] כזו שמהווה מקל בגלגליו של המשטר הירדני עצמו. לכן מפעם לפעם "מתפלק" לחייל ירדני כזה או אחר פיגוע קטן, או קטן פחות, בטרם הדברים מטואטאים שוב אל מתחת לשטיח והעולם ממשיך לנהוג כמנהגו.

המסגד המשלהב

ייתכן שגם כדאי להפנות זרקור אל הקורה בירושלים מדי חודש רמדאן, עוד הרבה לפני 7 באוקטובר. חמאס [3] תנועה מוסלמית קיצונית סונית, שכידוע ממומנת ונתמכת על ידי משטר האייתוללות באיראן, זועקת לשמיים נגד המשטר הציוני האכזר, ש"תוקף" את אל-אקצא הקדוש למוסלמים. את הזעקה הזו מהנדסים ברפובליקה האסלאמית בחוכמה רבה כניסיון "לגנוב" את הבעלות על השמירה על מסגד אל-אקצא מידי השומרים המסורתיים של המסגד, שהרי הם העומדים בראש הממלכה הירדנית. זאת, משום שאל-אקצא והסמליות שלו מספיקים לשלהוב המוני מוסלמים ברחבי העולם ולהצתת המזרח התיכון.

ומה הירדנים עשו מדי שנה כשחמאס ניסה לגנוב מהם את ההצגה? לאותת למשטר האיראני שהגזימו? להאשים את הזרוע של האייתוללות, חמאס, בניסיון לגנוב את הבעלות על זה שאינו שלהם? להפחית את רמת האינדוקטרינציה הדתית במערכת הלימודים הירדנית, כדי לעצב דעת קהל נוחה יותר למשטר הירדני הפרגמטי מבית? לא. המשטר הירדני זעק נגד ישראל והמשטר הציוני בקול גבוה יותר ובמילות גנאי קשות יותר מאשר חמאס, בתקווה לרצות את ההמונים המשולהבים מבית ולהראות למי שמשתכנע שהם "הדבר האמיתי", השומרים האותנטיים של אל-אקצא לדורי דורות. אלא שזה פשוט לא עבד [4].

כך, רק בשנה האחרונה, כשהמשטר האיראני עשה שימוש במרחב האווירי הירדני לטובת מתקפת הטילים הראשונה נגד ישראל, רקע את רגלו מלך ירדן ונזעק כנגד איראן בפומבי ובאופן שאינו משתמע לשני פנים: "די! לא תסכנו את ירדן לטובת האינטרסים שלכם. שטח ירדן אינו הפקר". כאן גם הועבר מסר לאיראנים באשר לניסיונם לחולל מהפכה בתוך ירדן באמצעות התססת הפלסטינים ועידוד חמאס בממלכה, בחתירתם תחת המלוכה והמשטר הקיים.

בינתיים הגבול נותר גלמוד, ארוך ועביר. תשומת הלב של העולם מופנית לסירוגין לרצועת עזה וללבנון, בעוד הזירה המזרחית כמעט מופקרת. אין בכוונתי לעודד פאניקה חלילה, ועם זאת [5] לא ניתן שלא להתריע באופן ברור ובקול גדול. זו הזירה הבאה! היא כבר כאן.